

**Iron
Sky**

**Renaten
tarina**

JOHANNA SINISALO

**JOHNNY
Kniga**

JOHANNA SINISALO

Renaten farina

JOHNNY
Kniga

© Johanna Sinisalo & Iron Sky Universe 2018
Graafinen suunnittelu: Maria Mitrunen/Taitan

Johnny Kniga
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 222, 00121 Helsinki
www.johnnykniga.fi

ISBN 978-951-0-41881-9
Painettu EU:ssa

”Voittajalta ei koskaan kysytä, kertoiko hän totuuden.”

ADOLF HITLER

”Maa merkitsi meille kahta asiaa. Se oli aarre, joka meiltä oli epäoikeudenmukaisesti riistetty, kauniin sinertävänvalkoisena kimmeltävä kiekko taivaalla muistuttamassa kadotetusta paratiisista – niin lähellä ja niin kaukana. Toisaalta Maa oli mielissämme taistelutanner, alihmistien ja bolševikkien ja kapitalistien kansoittama kaaos, jonka pystyimme hahmottamaan rintamalinjojen, taistelujen, vuosilukujen ja rumien, ilkeiden valtionpäämiesten hakemistona. Maa oli ylenpalttisten rikkauksien aitta, jonka olimme menettäneet mutta saisimme jonakin päivänä takaisin, ja samalla korruptoitunut, barbaarinen ja primitiivinen viidakko, jonka elämänmenoa meidän tuli kaikin tavoin kammoksua ja halveksua.”

RENATE RICHTER

1. OSA



NUORUUS KUUSSA

1. HELMIKUUTA 2047

Rakas Kitty,

heräsin uneen avoimesta taivaasta.

Olin uneksinut siitä, että satoi.

Vesipisara tipahti poskelleni. Toinen osui silmäluomeen, kolmas ylähuuleen ja jatkoi matkaansa kohti suupieltä. Nuolaisin pisaran suuhuni, sillä edelleenkin minulle oli ihmeellistä, että vettä valui taivaalta – virvoittavaa, viileää vettä, jota jokainen saattoi koota itselleen niin paljon kuin tahtoi ja jota riitti niin, että sitä virtasi vapaana maassa ja se muodosti puroja ja lammikoita, jokia ja järviä, meriä ja jäätiköitä. Nuolaisin pisaran suuhuni enkä päästänyt sitä hukkaan, sillä se edusti minulle avoimen taivaan mittaamatonta arvoa.

Avasin silmäni.

Ylläni oli kivinen katto.

Se tuntui riippuvan vain muutaman vaaksan päässä kasvoistani. Pettymys sekoittui kauhuun. Äkillinen ahtauden tunne iski minua nyrkillä vatsaan ja salpasi hengitykseni. Tunsin makaavani sängyn sijaan ruumisarkussa. Tietyllä tapaa tietysti makasinkin, valtavassa kivisessä ruumisarkussa joka kiiti avaruudessa.

Vesi oli vettä, mutta taivaan sijasta se tihkui kallion hiuksenhienosta raosta kasvoilleni ja maistui pölyltä, ruosteelta ja surulta.

Miksi noita pienen pieniä halkeamia tuntuu syntyvän joka päivä lisää seiiniin ja kattoihin? Asumuksissamme kiertävän ilman kosteus tiivistyy halkeamiin, erityisesti näin pitkäyön aikaan. Onko kiviaines

kärsinyt sodan pommituksissa ja nyt haurastuu jostain syystä helpommin? Mitä asialle pitäisi tehdä? Mitä *minä* voisin sille tehdä?

En haluaisi olla johtaja, valta väsyttää minua. Sillä ei ole minulle itseisarvoa. Mutta aina on hierarkioita, sille ei voi mitään. Aina on ihmisiä jotka haluavat kysyä neuvoa. Joillekin se tarkoittaa vain sitä, että he haluavat omalle ajatukselleen jonkun toisenkin ihmisen hyväksynnän. Jotkut taas yksinkertaisesti haluavat, että heille kerrotaan, mitä heidän tulee tehdä. Silloin he menevät niiden pakeille, joilla on ongelman suhteen tarvittavaa elämäkokemusta tai asiantuntemusta. Neuvojan ei tarvitse edes tietää kovin paljon asiasta, riittää kun hän osaa antaa vakuuttavan kuuloisesti ohjeita ja käskyjä.

Vallan mukana seuraa vastuu, ja väliin toivon, että minun ei tarvitsisi enää kantaa vastuuta kaikista näistä ihmisistä. Pikemminkin haluaisin antautua johdettavaksi, heittäytyä iloisena ja luottavaisena kokemaan, että joku toinen huolehtii minusta. En ole enää nuori enkä hyväkuntoinen; tiedän että keuhkoni eivät ole terveet. Saatan piankin luopua vaikutusvallastani tukikohdan asioihin – tukikohdan, joka aikoinaan sai nimekseen Schwarze Sonne ja joka on sen jälkeen muuttunut niin nimeltään kuin koko elämäntavaltaan.

Sodasta on kohta kolmekymmentä vuotta ja pakolaisten tulo oli suuri mullistus. Sitä ennen olin nähnyt kaiken tapahtuneen vain yhdestä kapeasta kulmasta, ja ilman pakolaisten omakohtaisia kokemuksia, muistoja ja näkemyksiä – puhumattakaan heidän mukanaan tulleista laajoista tietopankeista – minulle ei olisi syntynyt ehjää käsitystä kaikesta tapahtuneesta. Ilman tuota kokonaiskuvaa ei olisi ollut järkeä edes aloittaa tätä urakkaa. Päiväkirjaa, tai ehkä omaelämäkertaa. Tilintekoa.

Sain ajatuksen näistä muistiinpanoista eilen.

Oli äidin syntymäpäivä. Häntä muistelllessani oivalsin yhtäkkiä olevani viidenkymmenen kahden, samanikäinen kuin äitini Lotte Richter kuollessaan. Se sai minut ymmärtämään, kuinka rajallisesti

minulla enää on aikaa jäljellä. Kaikista varotoimista huolimatta Kuu järsii meitä Kuussa syntyneitä ja kasvaneita sisältäpäin.

Tahtomattamme olemme kuljettaneet Kuun pinnalta koko Linnakkeen historian ajan pintapukujemme ja työvälineidemme mukana hienojakoista, mutta äärimmäisen teräväkiteistä, kaikkialle tunkeutuvaa ja takertuvaa kuutomua. Se on turmellut laitteitamme ja aiheuttaa vieläkin vakavia sairastumisia. Siitä ei ole päästy täysin eroon, vaikka ilmalukkoihin asennettiin erityiset pölynpoistokammiot ja niihin voimakkaita imureita ja magneettilaitteita, jotka pitivät tomua jossain määrin kurissa. Vasta Maan pakolaisten tuoma mikroalotekniikka on auttanut tehokkaasti estämään kuutomun salakavalaa kulkeutumista ilmalukoista asuin- ja työtiloihin ja niistä ihmisten keuhkoihin.

Olen pitänyt ennenkin päiväkirjaa. Aloitin kuusivuotiaana; kirjoittamaan opin, kun olin neljän. Kirja on vieläkin tallella. Se oli kalleimpia aarteitani, ja se on säilynyt, sillä huoneeni jäi kuin ihmeen kaupalla sodassa melkein koskemattomaksi. Tuo nuori Renate kirjoitti hampupaperille grafiittikynällä. Nyt pystyn tablettini kameralla ottamaan sivuista valokuvia ja liittämään ne tähän tekstitiedostoon.

Miten pitkän matkan olenkaan kulkenut.

Sunnuntaina toukokuun 6. pnä 2001

Rakas päiväkirja!

Minulla on syntymäpäivä! Täytän kuusi vuotta. Toivoin mondreichilta lahjaksi muistikirjaa. Tiedän, että paperi on kamalan arvokasta mutta Isälläkin on muistikirja ja hän saa aina uuden jos tarvitsee koska Isä on tärkeä. Isää se nauratti. Isä sanoi että varmaankin kaikki muut Linnakkeen saman ikäiset tytöt halusivat nuken tai leikkikattilan. mutta luulen että Isä on vähän ylpeä koska hän sanoi että sinusta Renatchen tulee ehkä opettaja niin kuin Frau Kleinista kun näin pieneä jo haluat laittaa asioita muistiin. Opettajien pitää tietää paljon ja siksi kysyn äidiltä saanko mennä ylihuomenna kirjastoon koulun jälkeen. En voi mennä huomenna koska huomenna on kuunantai ja kirjasto on kiinni. Isä kertoi että minun syntymäpäiväni on onnen päivä muutenkin ja liittyy kirjoihin koska 6. toukokuuta Herramme Hitler käski polttaa epäsaksalaiset kirjat ja Goebbels sanoi että tulevaisuus on nouseva sydäntemme liekeistä ja Isä silitti minua tukasta ja sanoi että sinä Renatchen olet tulevaisuuden lapsi.

Schwarze Sonnessa jokainen lapsi sai Mondreichilta kahdesti syntymäpäivälahjan, täyttäessään kuusi ja kuusitoista. Lapsi sai valita lahjan itse ja vanhemmat toimittivat pyynnön Schwarze Sonnen Kansanomaisuuskomitealle. Myöhemmin olen oivaltanut, että kyse ei ollut ainoastaan kauniista eleestä, tahdosta palkita kansalaisia, jotka elivät niukkuuden ja itsekurin keskellä, vaan myös tapa tutkia yksittäisten lasten ajatusmaailmaa ja suuntautumista. Suurin osa lapsista halusi lelun, joita tehtiin ali-ihmisten verstaissa syvällä kuunpinnan alla ja kierrätettiin tarvittaessa sukupolvelta toiselle. Pojat toivoivat hamppuhartsista, lasikuidusta ja alumiinista työstettyjä avaruusaluksia, lelumootoripyöriä ja leikkiaseita. Tyttöjen yleisimmät toiveet isä kattoi tuossa aiemmassa päiväkirjamerkinnässäni varsin tarkasti.

Vaikka pyytämäni muistikirja on tehty vahvasta, hyvästä saksalaisesta hamppupaperista, tiedän että eloperäisenä se ei kestä ikuisesti, ei varsinkaan Linnakkeemme yhä kosteammiksi muuttuvissa olosuhteissa. Siksi tallennan joutoaikoinani myös noita pikku Renaten – ja hieman varttuneemmankin – sepustuksia valokuvina tälle rakkaaksi käyneelle tabletilleni. Olen etsiskellyt ja ottanut talteen myös muita elämäni ja Linnakkeen historiaa valottavia paperisia dokumentteja. On ollut kiinnostavaa tutkia niitä kaikkien näiden vuosien jälkeen.

En tiedä, kuka muistiinpanojani tulee lukemaan. En halua olla niin dramaattinen, että kuvittelisin avaruuden muukalaisten löytävän ja tulkitsevan tekstiäni tuhansia vuosia sen jälkeen, kun olemme jo kaikki mennyttä. Luultavasti tiedostoni päätyy lähinnä Obin huviksi. Tai kenties järkytykseksi.

Osasin jo kuusivuotiaana kirjoittaa kohtuullisen hyvin, sillä Schwarze Sonnen Kindergartenissa alettiin opettaa lukemisen, kirjoittamisen ja laskemisen alkeita kolmivuotiaalle, ja viisivuotiaana aloitimme varsinaisen koulun.

Kaikki eivät välittäneet lukemisesta, mutta minä pidin siitä kovasti.

Oikeita paperisia kirjoja oli vähän, ja suurin osa niistä oli tarkoitettu vasta lukemaan opetteleville: niissä oli paksut kannet, niukasti sivuja ja enemmän kuvia kuin sanoja. Mutta Maasta lähtiessämme mukaan oli otettu laaja kokoelma mikrofilmattuja teoksia. Niitä sai tutkia kirjastossa.

Olin melkoisen ujo lapsi. Muistan sen elävästi. En kuitenkaan ollut sillä tavalla ujo, että olisin halunnut vain kyhjäyttää kotona äidin helmoissa. Ujouteni näkyi ennemminkin tavassani vetäytyä isän selän taakse piiloon, kun liikuskelin hänen kanssaan Hakaristilinnakkeessa ja tapasimme vieraita aikuisia. Isän suojista kuiskasin hiljaa ”Sieg Heil”, ja hän joutui kehottamaan minua katsomaan aikuisia silmiin ja nostamaan käsivarteni reippaasti tervehdykseen. Ujostelun vuoksi kesti jonkin aikaa ennen kuin uskalsin lähteä yksin kirjastoon.

Tiistaina toukokuun 8. pnä 2001

Kirjoitan tähän muistiin mitä minun pitää huomenna tehdä etten unohda. Äiti neuvoi että minun pitää puhutella ensimmäiseksi kirjastonhoitajatar, Frau Hedwig Mülleria ja kertoa että olen Lotte Richterin tytär ja että äiti on antanut minulle luvan tulla kirjastoon. Frau Hedwig on äidin hyvä ystävä ja äiti sanoi että Frau Hedwig osaa valita minulle luettavaa ja auttaa minua käyttämään mikrofilminlukijaa. En tiedä mikä on mikrofilminlukija ja minua jännittää.

Pelätty Frau Hedwig Müller oli kovaääninen ja isokokoinen, hän piti yllä ankaraa järjestystä ja vaati kirjastossa lapsilta ehdotonta hiljaisuutta. Äidin ystävänä hän suhtautui minuun ehkä kärsivällisemmin kuin joihinkin muihin lapsiin. Frau Hedwig asetti aluksi minulle mikrofilmin laitteeseen ja valvoi vierestä sen käyttöä, etten liian kovakouraisilla liikkeillä vaurioittaisi kallisarvoisia filmejä tai laitetta. Opin nopeasti kiertämään itse varovaisesti kampea, niin että Frau Hedwig vapautui auttamaan ja neuvomaan muita lapsia. Kovinkaan moni ikäiseni ei ollut kiinnostunut mikrofilmeistä, joten saatoin useimmiten pitää koneen itselläni koko alle kymmenvuotiaiden koululaisten kirjastotunnin, joka oli tiistaisin opetustuntien jälkeen. Frau Hedwig oivalsi pian, mistä pidin, ja oli monesti jo etsinyt minulle valmiiksi mikrofilmikirjan, kun tulin kirjastoon. Kun muut ikäiseni vielä selailivat Horst Wessel -kuvakirjojaan, minä luin jo kokonaisia lastenkirjoja ja tuota pikaa siirryin tietoteoksiin.

Ensimmäinen lukemani mikrofilmikirja oli nimeltään *Pikku Heidi*.

Olin liian pieni kyetäkseen erittelemään hämmennystäni sen äärellä. Vaikka teksti oli epäilemättä saksaa, jouduin alusta saakka ponnistelemaan ymmärrykseni ja mielikuvituksen ääriajoilla. *Pikku Heidi* oli minulle osittain kuin vierasta kieltä. Tai omaa kieltäni, johon jostain syystä oli sekoitettu outoja sanoja. Vähän niin kuin aikuinen lukisi itselleen tuntemattoman tieteenalan julkaisua: hän ymmärtäisi paljonkin tuttuja teonsanoja ja arkielämään liittyviä jokapäiväisiä termejä, mutta puolet tekstin sanoista olisi käsittämättömiä tai niiden merkitys jäisi vähintäänkin hämäräksi.

”Vuoret” minä ymmärsin, ne kuuluivat meidänkin maisemaamme. Mutta mitä tarkoitti ”tuuli”, mikä oli ”vuohi” ja millainen ”pensas”? Muistan ahkerasti pohtineeni, mitä hiuskattia voikaan olla tämä ”juusto”.

Rakas Kitty,

Jamesin kuoltua minulla on ollut hyvin vähän tilaisuuksia keskustella kenenkään kanssa elämästäni. Täällä on niitä, jotka kokivat sodan Kuun näkökulmasta, ja niitä, jotka kokivat sen Maan näkökulmasta, mutta James ja minä olimme ainoat henkiin jääneet, jotka osallistuivat tapahtumiin kummassakin paikassa. Olimme siltaihmiä – niitä ani harvoja, jotka olivat oleskelleet sekä Kuussa että Maassa ennen sotaa.

En oikeastaan tunne kuuluvani kumpaankaan ryhmään: en niihin, jotka ovat Linnakkeen perustajien jälkeläisiä eivätkä tiedä muusta tavasta elää, enkä niihin, jotka ovat kasvaneet Maassa ja viime hetkellä pakenivat tänne. Kuun alkuasukkaat, jos näin voi ironisesti sanoa, eivät näe paljoakaan eroa entiseen. Jotkin asiat ovat parantuneet ja jotkin huonontuneet, mutta keskimäärin elämä on juuri niin mukavaa kuin voi olla Kuuhun kaivetussa kuopassa. Maassa syntyneet ja asuneet taas tuntuvat pitävän elämäämme jonkinlaisena väliaikaisena ratkaisuna ja kotiamme pommisuojana, jossa pitää vain aikansa oleskella ennen paluuta niin kutsuttuun normaaliin elämään. Ei ole väliä, onko mitään paikkaa minne palata. He hyväksyvät asiointilan kuvittelemalla, että Linnakkeessa asuminen on jonkinlainen outo, pitkittynyt extreme-retki.

En pysty ajattelemaan niin kuin he, monestakaan syystä. Tärkein on, etten ole syntynyt Maassa. En pysty ajattelemaan Maata ja sen olosuhteita normaaliutena tai itsestään selvyytenä. Se oli minulle äärimmäinen poikkeustila.

Kuussa sodan jälkeen syntyneille vanha Maa on satu. Luulen monien salaa miettivän, onko se vain ajan kuluessa koristeltu kuva, myytti kadotetusta paratiisista. Osa Kuussa vanhan vallan aikaan syntyneistä voi varsinkin nykyään pohtia, olivatko Maan legendaariset ihmeet sittenkin silkkaa propagandaa – syötti, jolla heidät on aikoinaan saatu noudattamaan tunnontarkasti määräyksiä, kun palkintona on ollut tuo luvattu maa. Ja niin kuin propagandan lupamilla palkinnoilla on usein tapana, sekin saattaisi olla katinkultaa; kun sinne vihdoin pääsisi, se olisikin vain jonkinlainen Schwarze Sonne 2.0. Pikkuisen avarampi, hieman komeampi luolasto, vähän vaihtelevampaa ruokaa, bonuksena ehkä jokunen tomuinen kasvi ja vesilätäkkö, josta hörppää täytetty hirvi.

Minulla ei ole paljoakaan ystäviä, sillä Kuussa syntyneet pitävät minua jollakin hämärällä tavalla Maan edustajana ja Maan edustajat taas täysiverisenä kuulaisena. Moni sodassa henkiin jääneistä ystäväistäni on muuttunut etäiseksi. Johtajilla ei ole juurikaan ystäviä. Heillä on alaisia, hännystelijöitä ja kadehtijoita, mutta aitoja ystäviä heillä on vähän.

Minulla oli onneksi James. Ja onhan minulla tyttäremppe Obi. Oivallan yhä kirkkaammin, että taidan kirjoittaa tätä Obille, koska hän varmasti haluaa joskus tietää isänsä ja minun tarinasta enemmän, sellaisiakin yksityiskohtia joita emme ole kertoneet. Minun vain on vaikea kirjoittaa tätä tilitystä ikään kuin pitkänä kirjeenä Obille, sillä jos äiti kertoo tyttärelleen itsestään, hän väistämättä muuntaa totuutta. Ehei, jos kirjoittaisin tätä Obille, kirjoittaisin sievisteltä tekstiä mielikuvitusolennolle. Mieluummin kirjoitan sinulle, päiväkirjani. Nimeksesi olen antanut Kitty.

Tuleekohan Obi koskaan tietämään, miksi sinun nimesi on Kitty? Se on sivuseikka. Minusta se vain on niin osuvaa ja ironista.

Rakas Kitty,

luin läpi eilen kirjoittamani merkinnän. Lauseesta ”jos äiti kertoo tyttärelleen itsestään, hän väistämättä muuntaa totuutta” voisi saada vaikutelman, että pidin äitiäni valehtelijana tai teeskentelijänä. On tietysti totta, että hän ei varmastikaan aina sanonut suoraan mitä hänen mielessään liikkui, tai jätti tahallaan kertomatta asioita joita ei tahtonut minun tietävän.

Mutta en usko hetkeäkään hänen olleen tarkoituksellisesti vilpillinen. Äidit toki luovat puhtaasti kasvatuksellisista syistä lapsilleen mielikuvaa omasta oikeamielisyydestään ja kaikkivoipaisuudestaan, mutta on muistettava, että myös lapsi osallistuu yhtä paljon tuon myytin luomiseen: lapsen silmissä äiti on sekä kattoa hipovan suuri, lähes jumalallinen olento, että myös lämmön, ravinnon ja lohdun suvereeni antaja. Äiti tekisi väärin esitellessään lapselle omia heikkouksiaan, vaikka ei täysin nuhteeton olisikaan.

En siis pidä äitiäni valehtelijana. Isääni pidän.

Äitiäni ikävöin. Isääni en.

Rehellisyyden nimessä minun on myönnettävä, että rakastin isääni hyvin paljon, kun olin pieni. (Jos en olisi rakastanut, elämäni olisi ollut myöhemmin monin tavoin paljon helpompaa.) Äidissäni Lottessa ruumiillistuiivat kyseenalaistamaton rakkaus, turvallisuus, käytännöllisyys ja jopa jonkinlainen sisaruus. Isäni Rudolf – jota varmaankaan kukaan muu kuin äitini ja minä ei kutsunut etunimellä, kaikille muille hän oli Herr Doktor Richter – taas avasi ympäröivää

pientä maailmaamme minulle hieman laajemmaksi. Hän edusti seikkailuhenkeä ja jopa tietynlaista avaramielisyyttä niissä määrin kuin oloissamme ylipäättään oli mahdollista. Isä asui tiedon maailmassa, jossa oli sallittua pyrkiä kohti uutta ja ennen näkemätöntä, hän sai pukea luovan luonteensa insinöörin takkiin. Ja hän rakasti minua. Sen tiedän, vaikka hän minun parastani ajatellen tuli toimineeksi myös tavoilla, joita en ole pystynyt hyväksymään.

Vanhempani olivat saaneet lisääntymisluvan kahteen lapseen, mutta äitini ei saanut toista lasta. Tai ainakaan toista lasta, joka olisi jäänyt eloon. Hän oli varsin iäkäs Linnakkeen ensisynnyttäjäksi, 29-vuotias. On mahdollista, että hänellä oli vaikeuksia hedelmöityä tai kantaa lasta täysiaikaiseksi. Koska jäin ainokaiseksi, sukupuoleni oli isälleni luonnollisesti pettymys. Tokihan Schwarze Sonne tarvitsi naisia, mutta isä olisi tahtonut työlleen jatkajan. Kahden lapsen lisenssinkin hän oli saanut siksi, että oli älyltään ylivertainen, tulos onnistuneesta parinmuodostuksesta, jossa oli haettu ensisijaisesti analyyttisiä ja innovatiivisia ominaisuuksia. Äitinkin valikoitui isän puolisoiksi pitkälti älynsä perusteella. Ennen sairastumistaan äiti ehti työskennellä melkoisen kauan Linnakkeen viestikeskuksesta, johon päätyivät oppimiskykyisimmät nuoret naiset. Hän oli poissa työstä vain raskautensa viimeiset päivät ja ne yhdeksän kuukautta, jotka olin kotona ennen siirtymistäni Kindergarteniin.

Kun olin lapsi, isäni suhtautui minuun kuin poikaan, kenties siksi, ettei hänellä ollut sellaista. Hän vei minut kuunantaisin pitkille kävelyille Linnakkeessa ja tutustutti työtovereihinsa ja alaisiinsa. Hän näytti minulle laboratorionsa ja valtavan luolan, jossa valmisteltiin Götterdämmerungia, Vierte Reichin yliverlaisen tieteen huimaa saavutusta, joka oli kerran antava meille Maan takaisin. Työtä tehtiin Kuun pinnan alla, koska niin suurta rakennustyömaata olisi ollut mahdotonta millään keinoilla aukottomasti naamioda Maan luotainten kameroilta. Isä kuvaili minulle laveasti Götterdämmerungin valtaisaan kokoa, sen uskomattoman voimakkaita atomihaupitseja,

vallankumouksellista gyroskooppivakainta ja titaanista, teräksestä ja tungstenista tehtyä panssarointia. Hän esitteli minulle luomustaan myös sisältä. Luulen, että tunsin Götterdämmerungin käytävät ja sokkelot paremmin kuin moni upseeri. Kerran minulle tuli pissahätä kesken kävelyretkemme, ja isä vei minut Götterdämmerungin vielä rakenteilla olevan radiohuoneen urinaaliin. Käymälätilat oli valmistettu työtehokkuuden nimissä alukseen hyvin varhaisessa vaiheessa, ja tunsin itseni varsin varttuneeksi, kun sain käyttää moista vain aikuisille tarkoitettua pikku komeroa. Paljon myöhemmin tuosta triviaalista vierailusta oli minulle odottamatonta hyötyä.

Isä myös kertoi minulle, kuinka Schwarze Sonne oli saanut alkunsa ja tarinoi siitä, millaisille saavutuksille ja keksinnöille koko elämämme Kuussa perustui.

Isän kertomukset olivat jännittävämpiä kuin kirjojen sadut tai suositut sankaritarinat Aattemme Nousun Suuresta Sodasta. Esimerkiksi vesijahdit olivat osa Schwarze Sonnen alkuaikojen kansanperinnettä: urheat miehet lähtivät tavattoman alkeellisilla ajoneuvoilla ja hauraissa pintapuvuissa kymmenien, joskus satojenkin kilometrien matkoille pitkäyön aikana ja palasivat yli Kuun tomuisen kamaran hinaten mukanaan tonneittain jäätä, joka säilöttiin syvälle kuuperään. Minusta tuli osin isäni tarinoiden ansiosta historiantuntien priimusoppilas, ja muutamien vuosien kuluttua opetin samat asiat omille luokilleni. Liitän tähän valokuvan opetuslehtisestä, jonka aikoinaan valmistelin oppilailleni – sain luvan laatia uuden, sillä edellisen opettajan käyttämän lehtisen painos oli kiertänyt jo niin monta vuotta luokissa, että paperit olivat kuluneet lähes lukkelvottomiksi.

MITEN ASUTIMME KUUN?

Historian oppiaineisto Schwarze Sonnen
kaakkoslohkon 8-vuotiaiden opetusryhmälle,
laatinut Mondjugendunterführerin Renate Richter

Kuu on rakas asuinpaikkamme, vaikka se on karu, vaatimaton ja olosuhteiltaan vihamielinen. Ihminen on aina unelmoinut asuttavansa Kuun, mutta vasta yli-ihminen on siihen pystynyt.

1. VAIHE: TUNNELIEN AIKAKAUSI 1946–1955

Aatteemme Nousun Suuri Sota alkoi lähestyä loppuaan vuonna 1945. Herramme Hitlerin kuoltua hänen perintöään vaalivat eliittijoukot vetäytyivät Etelämantereen tukikohtaan, jossa vuosia valmistellut Rheingold-luokan tutkimus- ja rahtialukset jo odottivat. Näillä aluksilla kansamme lähetti ensimmäiset retkikunnat Kuuhun.

Mondspionier-osasto valitsi tutkimusretkiensä perusteella paikan, johon aloitimme uljaan tukikohtamme Schwarze Sonnen rakentamisen. Osaston löytämällä alueella oli kuuperään hautautunut suurikokoinen rautapitoinen meteoriitti, ja Kuun pinnan alla oli myös toisen meteoriitin tuoma jääkerrostuma. Jäästä saatava vesi oli tuolloin vielä arvokkaampaa kuin nykyään, sillä ravintoviljelmät piti saada alulle mahdollisimman nopeasti sekä ruoan- että hapentuotannon takia.

Mondspionier-osasto kuljetti valitulle paikalle tehokkaan porauslaitteiston, jonka avulla kuuperään kaivettiin ensimmäiset luolat ja rakennettiin ilmatiiviit asuintilat. Ravintohuolto

perustui muutamana ensimmäisenä vuonna Maasta salaisilla huoltolennoilla tuotuun muonaan, mutta uupumattoman työn-
teon ansiosta pääsimme ripein askelin siirtymään omaan
ruoantuotantoon.

Koska emme olleet vielä aloittaneet helium-3-kaivostoi-
mintaamme, saimme aluksi energiaa muun muassa auringon
voimakkaasta lämpösäteilystä Kuun pitkäpäivän aikana. Ve-
sivarastojamme täydensimme, kuten täydennämme edelleen,
pitkäyön aikana Kuun navoilta noudetulla jäällä.

Kuun kivistä ja rautameteoriiteista olemme kenneet erotta-
maan lähes kaikkia tarvitsemiamme alkuaineita ja mineraale-
ja. Kuuperästä saamme alumiinia, titaania, lasia, grafiittia ja
keraamisia aineita, joista tehdään rakennustarpeita, aluksia,
aseita ja käyttöesineitä kuten ruokailuvälineitä ja kyniä. Tiet-
tyjä jalometalleiksi kutsuttuja aineita kuten hopeaa, kultaa tai
platinaa kuuperässä ei juurikaan ole, mutta Kuuhun muuttaes-
samme mukanaamme oli riittävästi Maasta Aatteemme Nousun
Suuressa Sodassa kansallistettua kultaa esimerkiksi vihkisor-
muksia ja hammaspaikkoja varten. Jalometallit kierrätetään
huolellisesti.

Vuonna 1949 saimme valmiiksi suljetun elintoimintojär-
jestelmän Kuun pinnan alaiseen tukikohtaan ravinnon ja
hapen tuottamiseksi, ja näin Kuusta tuli virallisesti omavarai-
nen. Kun viimeisetkin pioneerit siirtyivät Etelämantereelta Kuu-
hun, ryhdyimme välittömästi rakentamaan Schwarze Sonnen
pinnan yläpuolista osaa. Sen arkkitehtuurissa noudattelimme
kunnioitetun Albert Speerin näkemystä kansallissocialismin
mahdista ja Herramme Hitlerin kunniaksi rakensimme Linnak-
keemme hakaristin muotoon.



Miltä näyttää Maa, kun sitä katselee Kuun pimeältä puolelta saapuva nuori nainen?

Renaten tarina on hykerryttävän satiirinen kertomus naisesta, joka kasvatetaan nuhteettomaksi natsiksi salaisessa kuulinnakkeessa, minne natsit ovat toisen maailmansodan jälkeen paenneet.

Kuunatsien suunnittelema maailmanvalloitus vie Renate Richterin Maan kamaralle, ja hän kohtaa kulttuurisokin: kaikki on outoa ja uskomatonta – ennen kaikkea läntisessä maailmassa vallitseva ylenpalttisuus.

Ja rakkaudesta Renate ei ymmärrä hölkäsen pöläystä.

Johanna Sinisalon helmeilevän terävä teos tarttuu ajan-kohtaisiin aiheisiin: ihmisjoukkojen ohjailuun, vastatusten kalahteleviin aatteisiin ja vallanjanoon. Ihmiskunnan mittaamattomasta typeryydestä puhumattakaan.

Renaten tarina pohjautuu Iron Sky -elokuvakäsikirjoituksen varhaisiin versioihin ja taustatyöhön, jota Sinisalo käsikirjoitustiimiä vetäessään teki.

Johanna Sinisalo on moninkertaisesti palkittu kirjailija ja käsikirjoittaja, joka teki läpimurtonsa Finlandia-palkinnon saaneella esikoisromaanillaan *Ennen päivänlasku ei voi* vuonna 2000. Sinisalon usein mustan huumorin ja satiirin sävyttämiä teoksia on käännetty jo kahdellekymmenelle kielelle.

